

53

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 7 marca 1975 r.

w sprawie wcześniejszego przechodzenia na emeryturę.

Na podstawie art. 22a ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 6, z 1972 r. Nr 16, poz. 114 i Nr 53, poz. 341, z 1973 r. Nr 38, poz. 225 oraz z 1974 r. Nr 21, poz. 116, Nr 47, poz. 280 i Nr 50, poz. 321) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa zasady wcześniejszego przechodzenia na emeryturę pracowników i rencistów objętych przepisami o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin.

§ 2. 1. Pracownicy mające co najmniej 30-letni okres zatrudnienia mogą — po rozwiązaniu na swój wniosek stosunku pracy — przejść na emeryturę po osiągnięciu wieku 55 lat.

2. Wysokość emerytury w wypadkach, o których mowa w ust. 1, ustala się według zasad określonych przepisami o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin.

§ 3. 1. Pracownicy, które osiągnęły wiek 60 lat, mogą — po rozwiązaniu na swój wniosek stosunku pracy — przejść na emeryturę w niepełnym wymiarze, jeżeli mają co najmniej 15-letni okres zatrudnienia.

2. Emerytura w niepełnym wymiarze wynosi 90% emerytury obliczonej według zasad określonych przepisami o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin, z tym że dodatki rodzinne wypłaca się w pełnej wysokości.

3. Emerytura określona w ust. 1 dla pracownicy, która była zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy, nie może być niższa od kwoty najniższej emerytury.

4. Emerytura w niepełnym wymiarze ulega podwyższeniu do 100%, z chwilą gdy okres zatrudnienia wraz z okresem pobierania tej emerytury wyniesie łącznie 20 lat.

§ 4. 1. Pracownicy będący inwalidami I lub II grupy, a także pracownicy będący inwalidami III grupy, których inwalidztwo powstało wskutek wypadku przy pracy lub wypadku w zatrudnieniu albo choroby zawodowej, mogą — po rozwiązaniu na swój wniosek stosunku pracy — przejść na emeryturę po osiągnięciu wieku 55 lat przez kobiety, a 60 lat przez mężczyzn, jeżeli mają okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury.

2. Wysokość emerytury w wypadkach, o których mowa w ust. 1, ustala się według zasad określonych przepisami o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin.

§ 5. Prawo do emerytury na warunkach określonych w § 2 lub § 4 przysługuje również, jeżeli zatrudnienie ustalo przed wejściem w życie rozporządzenia.

§ 6. Prawo do emerytury na warunkach określonych niniejszym rozporządzeniem nie przysługuje w razie ponownego podjęcia zatrudnienia, niezależnie od wysokości wynagrodzenia z tytułu tego zatrudnienia.

§ 7. 1. Kierownicy zakładów pracy zapewnią przygotowanie dokumentacji niezbędnej do uzyskania emerytury, tak aby umożliwić pracownikom przejście na emeryturę poczynając od dnia wejścia w życie rozporządzenia i aby pracownik otrzymał emeryturę z chwilą ustania prawa do wynagrodzenia.

2. Kierownicy zakładów pracy podejmą kroki, aby wcześniejsze przejście pracowników na emeryturę nie spowodowało zakłóceń w realizacji zadań zakładów pracy; w tym celu powinni odpowiednio wcześniej uzgodnić z pracownikami termin ich przejścia na emeryturę i dążyć do zapewnienia kadry zastępczej.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1975 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

54

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 5 marca 1975 r.

w sprawie jednolitych metod postępowania przy zapobieganiu i zwalczaniu niektórych chorób zakaźnych.

Na podstawie art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 13 listopada 1963 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych (Dz. U. Nr 50, poz. 279) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wprowadza się jednolite metody postępowania przy zapobieganiu i zwalczaniu niektórych chorób zakaźnych, określone w: